

Sygn. akt VI Ka 502/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli

Protokolant Anna Potaczek

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2013 r.

sprawy **P. J.**

obwinionego z art. 86 § 1 kw

z powodu apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego w Kamiennej Górze

z dnia 28 czerwca 2013 r. sygn. akt VIII W 2/13

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionego P. J.,

zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki w kwocie 50 zł za postępowanie odwoławcze oraz wymierza opłatę w kwocie 50 zł.

Sygn. akt VI Ka 502/13

UZASADNIENIE

P. J. obwiniony został o to że:

w dniu 1 czerwca 2012 r. w miejscowości P.woj. (...)na drodze (...)kierując (...)o nr rej. (...) na łuku drogi nie zachował należytej ostrożności w ten sposób że wymijając się z (...)o nr rej. (...)wjechał na część jezdni przeznaczoną dla kierunku jazdy przeciwnego i doprowadził do bocznego zderzenia z tym pojazdem w wyniku czego pojazd V.zjechał na krawędź jezdni a następnie uderzył w narożnik budynku nr (...)czym działał na szkodę kierującego pojazdem V.

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw. w zw. z art.16 ust 1 Prawo o ruchu drogowym

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze VIII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Kamiennej Górze wyrokiem z dnia 28 czerwca 2013 r. w sprawie VIII W 2/13:

1.uznał P. J. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku kwalifikowanego z art. 86 § 1 kw. i za to na podstawie art. 86 § 1 kw. wymierzył mu karę grzywny w kwocie 500 złotych;

2. na podstawie art.118 § 1 k.p.w. w zw. z § 1 pkt 1 i § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001 r. w sprawie zryczałtowanych wydatków... oraz art.3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od P. J. na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 1408,30 zł. i wymierzył mu opłatę w kwocie 50 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca obwinionego P. J. zarzucając:

I.naruszenie przepisu art.8 k.p.w.(w zw. z art.4 k.p.k.) w zw. z art.82 § 1 k.p.w. (w zw. z art.410 k.p.k.) polegające na nieuwzględnieniu okoliczności świadczących o niewinności obwinionego,

II. naruszenie przepisu art.42 § 1 k.p.w. w zw. z art.201 k.p.k. polegające na wydaniu orzeczenia na podstawie niepełnej i niejasnej opinii biegłego,

III.błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia polegające na:

a.bezzasadnym przyjęciu że obwiniony nie dostosował prędkości kierowanego przez niego pojazdu do warunków panujących na drodze, nie zastosował się do zasady ruchu prawostronnego oraz zajechał drogę jadącemu z przeciwnego kierunku pojazdowi V. nie zachowując bezpiecznego odstępu bocznego,

b. bezzasadnym przyjęciu że udokumentowane i opisane ślady hamowania na drodze wskazujące na przekroczenie linii podwójnej ciągłej pozostawił pojazd I.,

c.nieuwzględnieniu wpływu jaki na bezpieczeństwo ruchu drogowego miał niezgodny z art. 66 p.r.d. stan prawej przedniej opony w ciągniku siodłowym V..

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

W pierwszej kolejności poza zarzutami apelacji, z urzędu, w związku jednak z pismem procesowym obrońcy z dnia 28.10.2013 r. (k. 332) odnieść należało się do kwestii nienależytej obsady sądu który rozpoznawał niniejszą sprawę (tj. istnienia bądź nie bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 104 § 1 pkt 1 względnie 2 k.p.w.) na kanwie uchwały składu 7 sędziów SN z dnia 17.07.2013 r. (III CZP 46/13). Przypomnieć należy że sprawa niniejsza rozpatrywana była w Sądzie Rejonowym w Jeleniej Górze - VIII Zamiejscowym Wydziale Karnym z siedzibą w Kamiennej Górze utworzonym w miejsce Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze zniesionego na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5.10.2012 r. w sprawie zniesienia niektórych sądów rejonowych (Dz. U. z 2012 r. poz.1121) i z dnia 25.10.2012 r. w sprawie ustalenia siedzib i obszarów właściwości sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych (Dz. U. z 2012 r. poz.1223), zaś orzekająca w sprawie sędzia decyzją Ministra Sprawiedliwości została z dniem 1.01.2013 r. przeniesiona na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w wyżej wymienionym składzie podziela pogląd wyrażony w wyroku SN z dnia 16.10.2013 r. (III KK 280/13), rozbieżny z kierunkiem wykładni zawartym w wyżej wymienionej uchwale, w szczególności w części w której stwierdzono w uchwale, że decyzja o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe podjęta (podpisana) przez inną osobę niż Minister Sprawiedliwości (sekretarza bądź podsekretarza stanu z upoważnienia ministra) jest bezprawna, a sędzia którego ona dotyczy nie może wykonywać władzy jurysdykcyjnej w sądzie do którego został przeniesiony. Tak więc w sprawie niniejszej brak jest podstaw do przyjęcia że zaistniała bezwzględna przesłanka odwoławcza z art. 104 § 1 pkt 1 lub 2 k.p.w.

Zarzuty apelacji nie zasługują na uwzględnienie. Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe drobiazgowo i starannie, wydając końcowe rozstrzygnięcie opierał się na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy. Sąd Okręgowy nie podziela przekonania skarżącego że opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych A. P.– kilkakrotnie uzupełniana w toku postępowania na wnioski obrońcy w tym także po przeprowadzeniu eksperymentu procesowego na miejscu zdarzenia – była niepełna i niejasna. Biegły jasno i klarownie zaprezentował swoje stanowisko, konsekwentnie podtrzymując je w toku całego postępowania, odpowiedział także przekonywująco na wszystkie postawione mu pytania w szczególności przez obrońcę obwinionego. Wynika z niej jednoznacznie że to obwiniony P. J.kierujący (...)był sprawcą kolizji będącej przedmiotem niniejszego postępowania, nie zaś kierujący

pojazdem V.G. B.jak to zdaje się sugerować skarżący. Dysponując na rozprawie walorem bezpośredniości, działając w ramach zasady swobodnej oceny dowodów Sąd I instancji władny był uznać tą opinię za wiarygodną oraz dać wiarę zeznaniom świadków G. B., W. R., D. K.odmówić zaś wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego. Skarżący podjął polemikę z tą oceną dowodów, jego argumenty nie są jednak przekonujące. Przykładem jest tutaj odwoływanie się do stanu prawej przedniej opony w samochodzie V.nie spełniającej wymogów wskazywanych w art.66 p.r.d., co nie miało jednak znaczenia w niniejszej sprawie, nie pozostawało bowiem w związku przyczynowym z zaistniałą kolizją.

W tym stanie rzeczy, zważywszy ponadto że wymierzona obwinionemu kara grzywny nie jest rażąco surowa Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionego P. J..

Na podstawie art.636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. Sąd Okręgowy zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł. oraz wymierzył opłatę za II instancję w kwocie 50 zł.